

1

‘Zijn jullie klaar voor meer plezier in je werk? En minder werk in je plezier?’

Gejuich.

‘Voor fulltime leven in plaats van fulltime werken?’

Meer gejuich.

‘En misschien nog wel belangrijker...’ Miss Arthur pauzeert even en laat haar blik over onze hoofden gaan. Ze staat voor op het toneel, in een jurk die helemaal doorzichtig is, op wat strategisch geplaatste kersenbloesem na. Haar lange haar is in dezelfde roze kleur geverfd en opgeschoren aan één kant. ‘Zijn jullie klaar... voor de allereerste Van Esperbank Donderdrag ooit?’

De zaal ontploft.

Lea, die rechts van me staat, fluit hard op haar vingers.

‘O mijn god, stelletje sloeries!’ roept Miss Arthur in haar microfoon. ‘En ik dacht dat dit een respectabele bank was!’ Ze werpt ons een gespeelde blik van ontzetting toe.

Vorige week was dit nog de Rijnhard Roodvonk-zaal, de ruimte die we gebruiken voor borrels en ontvangsten, zesentwintig verdiepingen boven stoepniveau, in vijftig tinten Van Esper-grijs. Maar nu is er geen restje monotoon meer te bekennen: dwars door de zaal heen is een catwalk gebouwd, met tegen de achterwand een groot toneel. Boven onze hoofden blinken discolichten in alle kleuren van de regenboog.

‘Over sloeries gesproken...’ Miss Arthur gluurde even richting de coulissen. ‘Het is tijd voor onze eerste *queen* van de avond! En wat een queen is ze!’

Ik strek me uit, op mijn tenen.

‘Nummer 7 op de Quote 500, eigenaar van 371 binnenlandse en 621 buitenlandse vestigingen én... de strakste benen van de hele Van Esperbank. Lieve mensen, mag ik een applaus voor de voormalige *top*, nu *bottom* van de raad van bestuur,’ ik zie de knipoog landen bij Melanie, die links naast me staat, in een driedelig grijs herenpak met een das. ‘Cherry Bouquet!’

Miss Arthur is nog niet uitgesproken, of een beat dreunt door de vloer, zo hard dat de glazen huid van de toren ervan rammelt. De spotlights draaien naar het achterdoek en lichten een silhouet uit: eindeloos lange benen, armen uitdagend in de zij, een paardenstaart tot voorbij de knieschijven.

‘*If I was a rich girl*,’ zingt Gwen Stefani. ‘*Na na na na na na na na na na*.’

Cherry gooit een brutale blik over haar schouder. Ze is prachtig opgemaakt, in tinten groen, blauw en zilver. Haar jurk bestaat uit oude stuivers, die meerinkelen op de muziek, haar lange paardenstaart is gevlochten uit bankbiljetten.

Brutaal draait ze haar heup in, dan een bronzen been.

‘Cherry!’ joelen de mannen van kredietverlening.

‘Zwaaien met die beurs!’ juicht de afdeling vermogensbeheer.

Er komt een blad vol cocktails voorbij: hoge glazen vol vloeibare regenboog. Ik neem een glas en even blijft mijn oog hangen op de kelner: een man van een jaar of dertig met een fors postuur, een zachte, rode kriebelbaard en een tatoeage op zijn onderarm, half verborgen onder zijn uniform.

Ik geef hem een knipoog. Ik weet wat mijn collega’s

over me zeggen, waarom Melanie me het kettinkje heeft gegeven dat ik nu om mijn hals draag, maar ik ben echt niet zo onschuldig als ik lijk.

‘No man could test me, impress me, my cash flow would never ever end.’

Cherry heupwiegt over de catwalk, heen en weer, de muntjes klingelen. Dan staat ze stil, haar handen in haar zij en trekt, in één beweging, de stuiverjurk aan stukken.

Wat overblijft zijn twee muntstukken op haar tepels en iets wat absoluut een prijs verdient voor ’s werelds kleinste gouden string.

Applaus dreunt als onweer door de zaal.

Ik gris een tweede regenboogcocktail van een dienblad. Het is dezelfde kelner zie ik, met zijn vriendelijke, ronde lichaam en zijn appelvormige billen. Mijn knipoog heeft schijnbaar als een boemerang gewerkt.

‘Dat is hem, toch?’ vraagt de man. ‘Hero van Esper? Jullie baas?’ Hij knikt naar de catwalk, waar Cherry nog altijd heen en weer stapt als een pronkvogel, goudgeverfd door het vrolijke licht. Ze is een stuk. En ze weet het.

‘Wás de baas,’ zeg ik. ‘Sinds vorige week zijn wij het.’ En ik maak een mild aangeschoten cirkelbeweging met mijn hoofd. ‘De vrouwen.’ Het is een lang verhaal en de muziek staat luid. ‘En Melanie is onze nieuwe bestuursvoorzitter. Tot alles hier gelijk is.’

‘Wat?’ roept de kelner.

‘Gelijk!’ roep ik. ‘Gelijkwaardig!’ Mijn keel doet pijn. Ik wijs naar de lift. ‘Beneden is het stiller.’ Ik kijk hem aan over de rand van mijn glas, buig dan wat naar voren zodat ik niet hoeft te schreeuwen: ‘Of bij mij thuis.’

Ik zie een verwarde frons door zijn wenkbrauwen schieten; hij denkt dat hij het niet goed verstaan heeft.

Dan begint hij heftig te blozen. 'Ik moet... ik moet werken,' stamelt hij. 'Dit feest...' Het klinkt niet als het meest overtuigende verweer ooit.

Ik maak een gebaar door de zaal. 'Je hoeft niemand te bedienen,' zeg ik. 'Dat is het hele punt. We zijn gelijk hier. Mensen kunnen zelf naar de bar lopen. Jij hoeft ze niet te bedienen.'

Ik versta hem niet; het zijn de bewegingen van zijn lippen die ik lees. Nog zo'n hardnekkige vergissing: dat ik een dom blondje ben, te stom om iets anders te doen dan werken achter een balie. Terwijl het gewoon mijn oren zijn, een beperking waar ik mee geboren ben. Ik heb er een apparaatje voor, in mijn oor, maar vooral in drukke ruimtes, of hier, waar de muziek door onze botten stamp, is het lastig om te focussen. En soms klik ik het ding expres uit. Als de wereld te druk is of te gemeen en ik geen zin heb om daar energie aan te verspillen.

In mijn ooghoek zie ik Cherry bukken, met kaarsrechte rug, haar benen een perfecte

v-vorm. Ik sla het laatste bodempje regenboog achterover. De drank tintelt onder mijn huid.

Hij slikt. 'Ik kan echt niet weg,' zegt hij. 'Mijn baas denkt er nog anders over. Dat gelijk-ding.'

'Ik zeg niets,' zeg ik. 'Als jij ook niets zegt.'

De puntjes van mijn vingers lijken licht te geven. Als ik mijn hand op de arm van de man leg, volgen de kietelhaartjes mijn bewegingen.

Weer aarzelt hij, maar het is de gespeelde aarzeling van iemand die zich allang gewonnen heeft gegeven. Hij haakt zijn vingers in de mijne.

Terwijl we ons door de uitgelaten menigte persen, richting de liften, zie ik mijn collega's naar me kijken.

‘Wie is dat?’ vragen de lippen van Lea.

Maar Melanie heeft alleen maar oog voor Cherry op het toneel, die haar welverdiende applaus in ontvangst neemt en kushanden werpt naar het publiek.

Ik zoen hem in de lift naar beneden. Buiten klimt hij achter op mijn fiets. Het is niet ver vanaf de binnenstad, een kwartier en je bent in de bossen van Rhijnauwen. Nog vijf minuten en ik duw tegen het hek van ons erf.

Het licht in de boerderij is al uit en ik gebaar dat hij stil moet zijn. Mijn schuurtje ligt een eindje de gaard in, een paarsgeschilderd huisje met mos op het dak en watervallen van bloemen langs de ramen.

‘Wow,’ zegt hij.

‘Het is de tuin van mijn ouders,’ zeg ik. ‘En best wel koud in de winter.’

Maar nu is het voorjaar met een randje zomer. De tuin ruikt naar gras en regen en alles wat bloeit.

Ik wrik de houten deur open, klik de lampjes aan die in slingers langs de houten balken hangen en knik naar boven, de zolder met het puntdak, waar ik hem op het bed duw. Zijn lichaam lijkt nog altijd geladen met alertheid, alsof zijn baas om het hoekje van de deur staat, met zijn oor ertegenaan.

‘Hoe heet je?’ vraag ik daarom, terwijl ik behoedzaam in zijn schouders knijp, zijn armen, zijn handen, zijn gedachten probeer te kalmeren door zijn lichaam te wekken. Ik vind het fijn om iemand zo af te tasten, om te voelen waar de spanning zit, de obstakels, de weggeborgen verlangens. Het is waarom ik zo hou van seks. ‘Ik ben Amber.’

‘Aren,’ zegt hij na een tijdje. ‘Ik heet Aren.’

‘En waar hou je van, Aren?’

‘Het is lang geleden,’ zegt hij verlegen. ‘Waar hou jij van?’

Ik trek mijn rok wat omhoog, ga op zijn schoot zitten, beweeg tegen de heuvel van zijn boxershorts. ‘Dat is nog geheim,’ fluister ik. ‘Eerst jij.’ En ik neem zijn hand, schuif die tussen hem en mij, waar hij de contouren van mijn lippen kan aftasten, mijn vulva. Het werkt. Zijn hartslag begint te draven. Zijn benen trillen tussen de mijne.

‘Krom je vingers,’ fluister ik. Het is een zachte, lome aanraking, precies waar ik van hou. Geen haast, geen grofheid, alleen de zachte weerstand van zijn vingers, die in cirkels gaan, langs de stof van mijn ondergoed, een stukje naar binnen en weer terug.

Buiten roepen de nachtvogels naar elkaar, boven mijn hoofd fonkelen de lampjes als sterren. En hier, in het kleine stukje wereld dat ik voor mezelf heb afgebakend, laat ik me beminnen, tot iedere aanraking de laatste lijkt, de druppel die me zal doen overvloeien.

Ik zet mijn handen op zijn borst, probeer het moment te rekken – mijn wilskracht versus mijn verlangen – een spel dat ik alleen maar kan winnen, daarom speel ik het zo graag.

‘Amber,’ fluistert hij, als ik uiteindelijk verlies. ‘Amber, wat ben je mooi.’ En we spelen opnieuw, tot zijn adem in schokken komt en zijn wangen dieprood zijn.

Ik ga wat verzitten, zodat ik zijn broek en boxershorts langs zijn benen naar beneden kan trekken. Even laat ik mijn vinger over het blozende hoofd van zijn penis gaan. Er zit een knikje in de lengte, iets wat me onbedoeld doet glimlachen.

‘Zeg het maar,’ zeg ik, zonder hem los te laten.

‘Ehm,’ zegt hij. ‘Niet... stoppen? Alsjeblieft?’

‘Ik heb geen haast,’ zeg ik en ik laat mijn vingertoppen cirkels maken, over het richeltje, terwijl mijn andere hand over de lijn van zijn heup gaat, omhoog langs de zachte klim van zijn buik en borstkas.

Hij laat zich achteroverzakken in de kussens, kromt zich naar de bewegingen van mijn hand terwijl ik hem streek. Ik kijk naar hem, naar zijn lichaam dat uit enkel stevige lijnen lijkt te bestaan, uitgevuld met zachtheid. Naar zijn gezicht, waarin ik geen terughoudendheid meer lees, enkel verrassing en plezier. Ik krul een vinger in zijn baard, geef er een rukje aan, terwijl ik hem met mijn andere hand blijf omstrengelen.

Hij sluit zijn ogen. Zijn adem lijkt van ver te komen, de druk van een vulkaan, diep begraven in zijn borst.

‘Jij bent ook mooi,’ fluister ik en ik verhef me, in zijn schoot. ‘Mag ik?’

Hij knikt en ik rol het dunne laagje rubber over hem heen. Hij is niet groot, maar dat past bij hem, stevig geworteld in de aarde. En bij mij, zoals ik hem laat voelen, terwijl hij in me ondergaat, stukje bij beetje, tot onze huid elkaar weer raakt; mijn benen over hem gespreid, het gevoeligste puntje van mijn vulva tegen de voet van zijn buik.

Ik buig me voorover, mijn handen op zijn armen. ‘Langzaam,’ zeg ik weer. Het rijzen en dalen, in lange, lome halen. Hij sluit zijn ogen. Ik kus zijn nek, waar de ruwe haartjes overgaan in langere krullen.

Hij is lang niet aangeraakt, denk ik, want overal waar ik kom met mijn handen, trilt zijn huid verrast. Zijn nek, zijn oorschelp, de geribbelde ring rond zijn tepels. Ik wil geen stukje huid missen, terwijl hij zijn handen over mij

laat gaan; de zware bolling van mijn borsten, het hartje in de krul van mijn onderrug, mijn sterke bovenbenen, van alle rondjes die ik graag ren door de bossen. Tegelijkertijd voel ik hem vanbinnen, even vriendelijk als zijn vingers, alsof hij me aftast, opnieuw en opnieuw, tot ik de streling niet meer kan verdragen.

Ik klem hem steviger vast, want ik voel hoe mijn lichaam zich weer opent, hoe een doffe tinteling zich uitspreid vanuit de plek waar ik hem beklim. En ik wil hem aansporen, hem meenemen. Laten we samen vallen, zegt mijn lichaam en ik duw hem dieper, wakker de prikkel aan tot een vuur.

Maar het is daar, terwijl ik me laat vallen, terwijl alles bevriest en schroeit tegelijk, dat ik voel hoe hij stilhoudt, mijn heupen omklemt met zijn handen, alsof hij steun zoekt, bungelt boven een afgrond zonder te vallen. Ik hoor het zwoegen van zijn adem en dan begrijp ik het. Hij houdt in. Met opzet. Remt zichzelf, terwijl hij mij laat gaan.

Ik vertraag, slaperig voortgestuwd door de laatste golven van mijn plezier en breng mezelf terug, mijn lichaam, in ritme met zijn ademhaling. ‘Wil je niet?’ vraag ik.

‘O, ja,’ fluistert hij terug, nog altijd met verhitte wangen, verlangen in zijn ogen. ‘Niets liever.’ Hij tilt me wat omhoog, zodat hij onder me vandaan kan schuiven, naast me kan liggen. ‘Maar ik wil je ook vasthouden. Dit moment. Zolang het me lukt.’

Ik kijk hem aan, een beetje verbaasd. Dit is me nooit eerder overkomen, een man die een orgasme afslaat. Ik voel me bijna vereerd, op een vreemde manier die ik niet helemaal begrijp. ‘Doet het... doet het geen pijn?’ vraag ik.

Maar Aren schudt zijn hoofd, met een glimlach. ‘Voel maar,’ zegt hij.

En ik tast naar hem, voorzichtig, eerst zijn tepels, dan langs zijn buik naar beneden, waar zijn penis naar me opspringt. Zijn hele lichaam lijkt geladen met elektriciteit, verlangen in zijn huid gevangen, een verlangen dat past dooft als ik het zeg.

‘Meer?’ zeg ik.

‘Straks,’ zegt hij. ‘Eerst ben je me nog een geheim schuldig.’ In zijn ogen danst het warme twinkellicht van mijn lampjes. Er is niets anders te zien dan puur plezier.

Ik haal thee voor ons beneden en pak dan mijn laptop. ‘Dit is tussen ons,’ zeg ik. ‘Beloofd?’

Hij komt overeind, zodat hij naast me kan zitten op het bed, zijn rug in de kussens. ‘Beloofd,’ zegt hij.

Ik klap de laptop open op mijn naakte schoot. Ga ik dit echt doen? Mensen meenemen naar mijn huis is één ding, maar dit is een geheim van een andere orde. Een wereld waar mijn vrienden niets van weten, mijn ouders niet, mijn collega’s niet, alleen een handjevol van mijn minnaars en minnaresses.

Maar iets zegt me dat Aren daarbij hoort, zoals zijn lichaam hier hoort, tussen de kussens en de lampjes en de takken lavendel die ik vanochtend uit mijn tuintje heb geknipt en op het nachtkastje gezet, dus typ ik het webadres, *Sharing The Joy* – en klik naar mijn profiel, @alanta, Atalanta.

Ik kijk naar Arens gezicht, terwijl ik langs de video’s naar beneden scrol. Het zijn opnamen die ik zelf heb gemaakt, hier op mijn zolderkamer, in de bossen buiten, een paar op kantoor, zoals die ene keer met Harolin, toen

we overwerkten op een zaterdag. Mijn gezicht is nergens in beeld, net buiten het frame of afgewend, zodat je alleen mijn blonde krullen ziet, of een randje van mijn glimlach, want voor de camera ben ik alleen bekend als Atalanta, tenzij je mijn lichaam goed kent.

‘Wow,’ zegt Aren. ‘Ben jij dit... allemaal?’ Zijn ogen blijven hangen op een van mijn favoriete video’s: twee jaar geleden, toen ik na de kerstborrel de goederenlift vastzette samen met twee schoonmakers, Fos en Manu. Veel tijd hadden we niet, maar juist de vluchtige beelden, de camera die samen met ons plezier van hand tot hand gaat, maakt het tot een van mijn favoriete herinneringen – en die van mijn volgers, want de video heeft inmiddels meer dan drie miljoen views.

‘Mensen kunnen je volgen en een fooi geven,’ zeg ik. ‘Maar dat is niet waarom ik het doe. Het is vooral...’ Weer kijk ik naar Arens gezicht, of ik nergens een spoor van schrik zie, van afkeuring.

Maar er is niets te bekennen, behalve zijn verlangende nieuwsgierigheid, zijn hand op mijn heup, warm van het theekopje. Het half verlegen oog dat naar het goederenlift-filmpje dwaalt, waar Manu me net van de grond tilt, terwijl de boomlange Fos mijn lichaam van achteren insluit. Het is zijn verlegenheid die me moed geeft, gek genoeg.

‘Ik heb er gewoon plezier in,’ zeg ik daarom. ‘Ik hou van mensen. Ik hou van seks. Het delen van plezier. Dat is waarom ik zo graag naar mijn werk ga. Er zijn altijd nieuwe mensen. Nieuwe verhalen.’

‘Shit,’ zegt Aren. ‘Ik wilde dat ik half zoveel lol had op mijn werk.’ En hij zoekt mijn blik met zijn ogen. Zachte ogen. Zulke zachte ogen dat ik even het volle gewicht van

liefde voel, van connectie, van alle dingen die de wereld de moeite waard maken. ‘Mocht je... mocht je ooit nog mensen zoeken...’

Ik draai me naar hem toe, met zoveel enthousiasme dat ik bijna zijn thee omstoot. ‘Ja,’ zeg ik. ‘Dat zou te gek zijn. Als je ook bij de bank kwam. Op dit moment, met de hele reorganisatie...’ En ik vertel hem over alle veranderingen die Melanie alleen al deze week heeft voorgesteld; gelijke lonen, flexibele uren, onbeperkt ouderschapsverlof, menstruatievrij, *in office*-kinderopvang. ‘Ze noemt het haar *pay it forward*-beleid: investeer in mensen, in hun omgeving, de grotere gemeenschap – en je krijgt er een gezond, duurzaam bedrijf voor terug.’

‘Wow,’ zegt Aren. ‘Dat klinkt modern. Maar ik bedoelde eigenlijk...’ Weer schiet een rode vlam door zijn wang. ‘Als je nog iemand zoekt voor een video...’

Direct ben ik de hele reorganisatie vergeten. ‘O,’ zeg ik. ‘Meen je dat echt?’

‘Ik zou me vereerd voelen. En heel zenuwachtig.’

‘Dat begrijp ik. Maar daar kan ik je bij helpen.’ En ik geef hem een knipoog, terwijl ik mijn vingers het spoor van haartjes laat volgen, de hele weg van zijn borst tot de liefdeskrulletjes tussen zijn benen. Ik geef hem een speelse tik en hij springt op, terug waar we waren gebleven. ‘Ik weet zelfs al een titel,’ fluister ik. ‘*Wie houdt het langer vol, hij of zij?*’

Aren opent zijn mond, sluit hem in een zucht.

Even laat ik hem los, om de laptop goed te zetten, de camera op het bed gericht. Dan keer ik me naar hem toe, op knieën en ellebogen, mijn billen plagerig naar zijn buik gericht.

‘Klaar?’ fluister ik. ‘Actie.’

En terwijl hij zich opricht, mijn heupen pakt en in me afzinkt met een zucht, denk ik dat ik hier best aan zou kunnen wennen. Vrouwen die de baas zijn.

Ik duw hem dieper in me.

En klem de lakens vast.